

Ben Sultan Aksu Kütük. Artvin Hopa'da Başoba köyünde doğdum. İşte beş kardeşiz biz, üç erkek, iki kız, kadın olmak üzere. Ya orada doğdum, ilköğrenimimi orada bitirdim. Zaten alaylıyım üniversitem yok, üniversite okumadım. İlk gençlik yıllarımı orada devam ettim. Sonra işte yani bir Karadeniz, Karadeniz'de doğup büyümüş bir kadın olarak, yani oranın Hopa olması özelinde, yani Hopa olduğu için orası, Anadolu'da yaşayan, Türkiye'de yaşayan, aynı zamanda doğmuş büyümüş çok fazla kız kardeşimden daha özgür, daha rahat büyüdüm diyebilirim. Çünkü, bizim orada şey yoktu mesela, hani Karadeniz olmasına, hani dışarıdan şu anda çok daha bağınaz, çok daha gerici bir tablo olmasına rağmen bizim orada, hani doğduğumuzdan beri üç tane erkek abisi olan bir kadın olarak (gülüyor) yani işte bizde kız çocuk, erkek çocuk ayrımı yapılmaz. Biz hepimiz hep beraber oynar, hep beraber oturur kalkar, hep beraber çalışırdık, tarlaya hep beraber giderdik. İmecelerimizi beraber yapardık. Daha keyifli olsun geçsin. Çünkü çay üreticisiyiz biz aynı zamanda. Yani o zamanın koşulları, hani 1978 doğumluyum ben, o zamanın koşullarına göre çok sosyal bir ortamda doğup büyüdüm diyebilirim buna. Çok eğlenceli, çok keyifli, yani çocukluğumuz. Yani o dönemde bizimle beraber, halen öyledir muhakkak. Bizim orası, Hopa açısından söylüyorum. Halen genç kadınlarımız daha özgür daha rahat hareket edebiliyor. Daha Türkiye'nin birçok kesimine nazaran hani. Çünkü yazları gidip geliyorum ve gözlemleyebiliyorum. Yani biz, mesela yaylalarda büyüdük. Çocukluğumuz, annelerimiz yazın köylerde çay toplarlardı. Biz babaannelerimizle, dedelerimizle, işte ineklerimizle beraber yaylacılık yapardık. Üç ayımız orada geçirdi. Oradan işte, Eylül'de, okul başladığı zamanlarda yayladan göç başlar, herkes yerleşik yerine, köyüne geri dönerdi. Böyle, yani, çocukluğumda hani büyüyen Sultan'da, işte ... güzel anılar var. Yani genç Sultan'da da güzel anılar var. Oradaki çocukluk arkadaşlarıyla, köylüsüyle, köydeki insanlarla, kadınlarla biriktirdiği, geriye dönüp baktığımda, hafızasında kötü anılar yok. Yani herhalde yani Hopa'da bir dağ köyünde doğmuş olmanın keyfi bu, ayrıcalığı diye düşünüyorum. Yani orada doğmuş olmaktan hiç pişman olmadım, isyan etmedim, çünkü gerçekten hani birçok şeye göre iyi bir çocukluk, iyi bir gençlik yılları geçirdim. Daha sonra şey, İstanbul'a... abimler buradaydı. Abimlerin yanına geldim ve artık İstanbullu, o saatten sonra çok fazla geri dönmedim memleketime. Artık burada hani şekillenmeye, burada büyümeye başladım, hani burada olgunlaşmaya, kadın olmaya. Kendi kimliğimi İstanbul gibi bir, koca bir metropolde buldum diyebilirim. Yani buranın götürdüğü şeyler çok fazla tabii bizden, hani insan olarak, kadın kimliğinin ötesinde insan olarak bizden götürdükleri çok fazla. Getirdikleri muhakkak vardır, ama götürdüklerini daha çok hatırlıyorum. Hani kimliğimizi, kimliğimizden, benliğimizden, bedenimizden aldıkları bu şehrin, bu ülkenin aslında şehrin de bir suçu yok, bu ülkenin bizden, çok fazla. Yani... çoğu zaman kim olduğunuzu unutuyorsunuz mesela. Yani şu anki Sultan'dan bahsediyorum. Mesela hani sonra geriye tekrar döneriz ama, ben... (...) hocayla muhabbet ediyorduk, (...)le. Yazın bir yerde karşılaşmıştık. Nasılsın Sultan diye sordu. Hocam kendimi unuttum, Sultan'ı artık hatırlamıyorum dedim. O an benim için üzücü bir tabloydu. Gerçekten hani çok yoruluyoruz, yorucu bir süreçten hepimiz geçiyoruz. Ben de üstlendiğim görev itibarıyla ekstra ekstra yoruluyorum ve bu tüketiyor, tükeniyor... Bazen tükeniyorum ama toparlanmayı becerebiliyorum. Umarım böyle de hani hepimizin çöküşleri, yorulduğumuz anlar oluyor. Önemli olan tekrar toparlanıp ayağa kalkabilmek ve ben bunu şimdilik becerebiliyorum diye düşünüyorum. Ama hani şey, halen kendimi şey yapamıyorum, bulabilmiş değilim. Bildiğim Sultan'ı kaybettim seçim sürecinden sonra, muhtarlık aşamasında. Halen onu bulmaya çalışıyorum, umarım bulabilecem yakın zamanda diye düşünüyorum. (Gülerek)

Şimdi nereden başlasak, nereden devam etsek bilmiyorum, bir de heyecanlandım. Genelde bana, şey soru cevap, yönlendirmeye oluyor. Şimdi sadece ben anlatınca işin içinden çıkılmaz oluyor. Gençlik yıllarımda İstanbul'a geldiğim zaman, o zaman işte sosyalist, abileri sosyalist olan bir kadındım, hani üç abisi de. ... Doğal olarak onlar zaten hani köy itibarıyla, yaşanmışlık

itibariyle yabancı değiliz ama doğal olarak şimdi başka arkadaşlar, başka çevre, alışık olmadığım, daha önce karşılaşmadığım insanlar, hayatlar. İşte yaşamlar bir şekilde, bir yerden sonra giriyor. O zamanlar Arkadaş Kültür'ü, Şirinevler'de hatırlıyorum. Biz o zaman işte Mahmutbey yolunda, Şirinevler'deki Mahmutbey yolunda oturuyorduk. İşte abim ve arkadaşları Arkadaş Kültür Merkezi diye bir kültür merkezi kurmuşlardı. İşte orada aslında hayatım orada, hani kadın Sultan orada şekillenmeye başladı. Orada biriktirmeye, orada büyümeye, orada başkalaşmaya, hayata dokunmaya, insanlara dokunmaya, vicdanını büyütme, daha ahlaklı, daha erdemli, daha onurlu bir insan olmaya orada başladık diyebiliriz. Diyebilirim, hani benim açımdan öyleydi. Yani çünkü işte genç kız, genç kadın hani şeyi, başkalaşma orada başladı benim için, başka bir Sultan orada doğdu, orada büyüdü diyebilirim. Onun öncesi evet keyifliydi ama bundan sonrası şey, daha zor, daha çetrefilli, daha işte ne istediğini bilen ne yapması gerektiğini bilen, neye karşı çıkması gerektiğini bilen, niye, ne için karşı çıktığını bile birey olmaya başladık. Öyle de yani çok uzun zaman geçti, 20 yılı aşkın bir zamandır orada öğrendiğim pratiklerle büyümeye, öğrenmeye, öğretmeye devam ediyorum. Yani o dönemler, 90 dönemleri, o dönemler hani kadın mücadelesi yok, hani kadın kimliği yok. O dönemlerde hani şey, biz bile hani siyasi çalışma yaparken biz bile kadın kimliğini göz ardı ederek çalışmalar yürütüyorduk. Hep erk...erkeklerin isteği üzerine hani ayrıca bir kadın çalışması, kadınlar üzerine akıl fikir yürütmek, kadın mücadelesini büyütme gibi, yani o dönem benim hatırladığım 90'larda, böyle çok, feminizm, çok ütopyik bir şeydi o zamanlar. Hani kimsenin algılamadığı, kimsenin bilmediği, kimsenin hayatında bir yer edinmediği bir şeydi, hani yeri yoktu kimsenin hayatında. Yani o zaman tabii erkekler gibi işte kadınlar çokluğu vardı, yaratılmıştı. Hepimiz öyle davranıyorduk. Elimde tespih dolaştığım zamanları hatırlarım ben yani. Yani şimdi dönüp baktığımda ne kadar üzücü bir hatıra bir kadın için, yani elimde tespih yani. Evet, erkek...O dönem, hani 90'larda erkek gibi kadınlar hani, mücadele eden, saflarda işte şey yapan, yürüten, hareket eden. Şimdiki kadınlar, ... şu anda da hani yine böyle de o zamanlar açısından bir onlar gibi davranmaya çalışıyorduk, onlar gibi olmaya çalışıyorduk ya da bizi toplum onlar gibi yaşamamıza mı itiyordu onu bilmiyorum. Yani mesela çok enteresan, hani çok kimliklerle burada mesela, hani bizim orada işte Alevi, Türk, Kürt, Sünni bilmem ne ayrımı yapılmazdı, biz hiç bilmezdik. Ben Alevi'yi İstanbul'da, Alevi diye bir şeyi İstanbul'da öğrendim. Çok şaşırmışım, kim ki bunlar falan demiştim. Bizim gibi değil mi, insan değil mi falan demiştim. Evet, bizimkiler insanlar ama orada ötekileştirilmişler, hani başka insan, başka hayatlar, insanlar kimliklerinden ötürü, hani Alevi kimliğinden ötürü korkuyorlar. Biz orada işte komşularımız vardı, Kars, Ardahan falan. Oradan yengelerimiz olurdu, işte ya da ablalarımız o taraflara gelin giderdi ve hiç, biz yaylalarımızda onlarla büyüdük, oynardık falan. O yüzden bizde hiç insan hani, kültür, kimlik ayrımı hiç yapılmadı. Biz böyle büyümediğimiz için İstanbul'a geldiğimde doğal olarak bocalamışım. Bu Kürt, işte bu Kürt demişlerdi. Bu Alevi, Kürt ama Alevi ya da hani bilmem ne falan. İşte, bizde işte Lazlar, Hemşinliler, Kürtler vardı, biz üç kimlik tanıyorduk. Buraya gelince işte 100 kimlik oldu. Bu kimlik içinden doğal olarak çıkılmaz hal alıyordu. İşte mesela şeye çok şaşırmışım. Bizde işte arkadaşlara hani bu akşam bize gidelim dendiğinde bir problem olmazdı, çıkıp giderdik köy yerinde. Ama işte bir arkadaşımıza bize gelsene dediğimde annemden izin almam falan lazım derdi, babamdan izin almam derdi. Çok, ilk önceleri böyle çok garipsemişim. Sonra alıştıyorsunuz tabii her şeye alıştığınız gibi, buna da alıştıyorsunuz. Yani uzun işte bu bocalamalardan sonra herhalde 2000'li yıllardan sonra bir kadın kimliği, kadın mücadelesinin de tabii burada çok etkisi var hani. 2000'li yıllardan sonra gerçekten bizim bir kimliğimizin, bedenimizin olduğunun farkına varmaya başladık henüz, ben o zaman başladım. Bu tabii çok önemli bir dönemeç yani. Kendi ayakları üzerinde duran bir kadın var etme mücadelesi, kadının insan hakları mücadelesi, işte bunu öğrenme, bedenini tanıma, kimliğini tanıma, kendinle barış içinde yaşama iradesi ve mücadelesi önemli ve bu 2000'li yıllardan sonra. Artık tanıyorsun çünkü hani, hareket ediyorsun, bir sürü olumsuzluk görüyorsun, hani arkadaşların arasında da beraber vakit

geçirdiğin dışarıda, sokakta, işte evlerde falan, şeyi görüyorsun ve bir süre sonra başka bir bilinç, başka bir şey olmaya seni zorluyor bilincin. İyi ki de zorlamış hani, biz kadın kimliğimizin farkına varmışız. Yoksa o 90'lı yıllardaki gibi elinde tespih dolaşan Sultan'lar azalmış, gayet kibar, naif, kim olduğunu bilen başka bir Sultan'a evrilmiş, umarım başkaları da öyle evrilmişlerdir yani. Zor yani, kadın olmak zaten hani bu ülkede başlı başına zor, çocuk olmak zor, hayvan olmak zor. Yani bilmiyorum hani, bu... şu an yaşadığımız ülkede bu süreç bizi nereye taşır ama, yani kadın mücadelesi bize ihtiyacı olan başka kadınların hayatını değiştirecek bir noktaya geldi. Sokaktaki kadınların mücadelesi, kadının yaşam hakkından bahsediyorum. Hani bu kadar cinayet, bu kadar istismar, çocuk istismarı, işte taciz tecavüz vakalarının çok ayyuka çıktığı, çok acı bir şekilde her gün onlarca kadından... ölümünden bahsedilen bir ülkede ışık olacağını düşünüyorum, aydınlatacağını düşünüyorum. Bir daha kadınların kendilerini daha güçlü hissedeceklerini düşünüyorum. Umarım da bizi duyuyorlardır, yani çünkü biz onları duymaya, görmeye çalışıyoruz. Umarım onlar da bizi duyuyorlardır, yalnız olmadıklarını hissediyorlardır. Yani bu çok acı bir şey. İstanbul Sözleşmesi gibi bir sözleşme var ve Türkiye'de milyonlarca kadın bu sözleşmeden haberdar değil, 6284 sayılı yasanın onları koruduğunu ya da her başı sıkıştığında bu yasayı söylediğinde hayatının değişeceğini bilmeyen milyonlarca kadın var. Ve biz bunu değiştirebiliriz, bunu değiştirebiliriz, bilmiyorum söyleşi parça parça oraya buraya kayıyor. Aklım dağımk, aklım dağımk şey, o arada birileri giriyor çıkıyor bir şey soracaklar mı diye de bakıyorum. Nerede kalmıştık? Geriye dönersek, yani uzun bir süre hani ben çok şey, ne derler, toplum şey, tam cümleyi bulamadım. Tabii iş hayatım oldu. O dönem tabii işte güvenceli çalışma, sigorta bilmem ne insan hayatında ne kadar önemli olduğunu da bilmiyorsunuz. Bir süre kendinizi idame ettirmeye çalışacak bir ücret almanız, şey, çünkü o dönem için vasıfsız eleman olduğunuz için bulduğun işe girmek zorundasın. Çok uzun zaman hatırlıyorum Soğanlı'da bir Tıp Merkezi vardı o dönemler daha işte sağlık, özelleştirme yeni yeni başlamış, Tıp Merkezleri yeni yeni başlamış falan açılıyor özel hastaneler falan. Orada uzun bir süre çalışmışım. Ve ben sigortalı çalıştığımı zannediyordum. Yıllar sonra öğrendim ki ben sigortasız çalışmışım, güvencesiz çalışmışım. Bir sürü mesela oradan kayıp yılım var yani. Oradaki mesela, oradaki işverenler de kendilerini solcu, sosyalist diye tanımlarlardı mesela. Onlara güven mesela, onlara güvenerek, şeyi sorgulamıyorsun, benim, abilerimiz falan diyorsun, işverenlerimiz iyi, işte size iyi davranıyorlar, bilmem napıyorlar ama yıllar sonra bir bakıyorsunuz ki güvencesiz, yıllarca güvencesiz çalışmışsınız falan. Yani güvencen yok, sendikan yok, hiçbir şeyin yok. Sadece üç kuruluş paraya çalışmışsın. Tabii onu şimdi anlıyorsun, mezarda emekli olacağını fark ettiğinde anlıyorsun. O zaman sigortalı olsan belki şimdi birkaç yaş sonra hayatımız başkalaşır, değişirdi. Bilmiyorum, zor, hayat her türlü zor. Ama işte bu zorluğu, zorluklar içerisinde biz yine ayakta kalmaya, direnmeye çalışıyoruz da bakalım sonumuz hayırlı olsun, ne olacak bilmiyorum.... Tabi ki oradaki sağlıkçılar, doktorlar, sağlık çalışanları muhakkak haklarını biliyorlardır ve sigortalı çalışıyorlardır ama diğer çalışan arkadaşlar için ... zannetmiyorum. O dönem hepimiz şeyin farkında değildik. Yani aslında yani güvenceli çalışma kısmı da bizim çok sonra, muhakkak güvenceli, SGK'lı çalışmak zorundayız kısmı da hayatlarımıza çok sonra girdi. Hepimiz, hani tıpkı bir kadın kimliğini fark etmek gibi, hani. Bir sürü insanın hayatında, fabrikadaki işçinin de ev işçisi kadının da hayatına, yani gündelik işe gidiyorsan da orada yarım günlük en azından, günlük sigortası yaptırması gerektiğinin şimdi şimdi insanlar farkında. Son yıllarda artık bunu şey yaptılar. Kimse SGK'sız çalışmıyor. Hani bir nebze de olsa devlet bunu işte şey, tam hakları verilmese de devlet bunu hani denetliyor, bilmem ne yapıyor falan. Herkes sigortalı çalıştırılmak zorundan şimdi herkes farkında. O zaman farkında değil, o zaman zaten mezarda emeklilik yoktu, ya çalışırız bir şekilde emekli oluruz diyorduk. Birçoğumuz sigorta olsa da olur olmasa da olur falan hani, o öyle bakan insan sayısı çok fazlaydı. Ama işte mezarda emeklilik yasasıyla beraber, işte yaş sınırı, işte şey, çalışma gün sayısı falan, bunlar arttıkça insan tabii içine bir korku kaplıyor hani. Şu anda bir şey yiyip içemiyoruz, yoksullukla

mücadele ediyoruz. 60 yaşına geldiğimizde ne yiyip ne içeceğiz, kim bize bakacak falan derdi çok daha fazla. Özellikle çok çocuklu ailelerde, işte asgari ücretle yaşamaya çalışan insanlarda ve özellikle kadınlarda bu korku çok daha fazla. Tabii biz keşke erken hani... güvenceli bir ülkede, hani herkesin sağlık güvencesinin, çalışma güvencesinin var olduğu bir ülkede doğup büyüseydik. Ama bu mümkün olmadı, ne öğretilmişse ona uygun yaşadık. Onun ceremesini şimdi çekiyoruz tabii.

Orada uzun bir süre çalıştım, oradan çalıştıktan sonra başka ne yaptım? Uzun yine, bu ara ara çalışmalar yani. Sonra işte yayınevlerinde çalıştım, dizgi, mizanpaj işleri yaptım. Dışarıdan işte şey, kitaplar şey yaptım, çözümlerim, dizgi yapmak üzere, düzenleme üzerine. Onları düzenledim uzun bir süre. Sonra şey yine, işte, aklım takıldı. Yani parça parça aslında hani çok uzun soluklu olmayan, hani şey, işler, işlerde çalıştım. Yani bunun, bu hayatın uzun bir kısmı, yani toplumsal mücadeleyle, mücadele içinde olarak geçti. İşte bu, bir süre sonra hani kadın hareketi, kadın mücadelesi, herkes durduğu yerden ne yapabiliyorsa ben de durduğum yerden onu yapmaya çalıştım. Elimden geldiğince kadın eylemlerinin hepsine gitmeye çalıştım. 25 Kasım ve 8 Mart'ı hiç pas geçmemek üzere, bütün bunları yapmaya çalıştım. Yani uzun bir süre de örgütsüz hareket ettim, yani bir örgütlü mücadele içerisinde yer almadan yaptım. Aslında çok da haksızlık etmek istemiyorum ama, örgüt, kadın için, asıl kadın kimliği şeyini örgütsüz hareket etmeye başladığımda buldum diyebilirim. Yani şey... daha herhalde insan daha çok boş vakti oluyor, beyni boş oluyor, kafası boş oluyor ve başka şeylere kafa yormaya başlayınca ayyuka çıkıyor. Asıl o zaman başladı herhalde bende diye düşünüyorum, bilmiyorum.

Evet, o hani demin de anlattım, gençlik yıllarında tespihli Sultan'dan hani bugün başka bir şey yapmaya gelen bir Sultan var yani. İşte o dönemde bir kadın gibi yaşamıyorduk yani. Kadın davranışları, benim üniversitede okuyan bir yeğenim var. Mesela çok mutlu oldum, geçen, bir şeylerle yazıyorduk. O adam dedim, beni uyardı, bu bir erkek kimliğiyle uyardı beni. Dedi "Hala cinsiyetçi kelimeler kullanıyorsun, lütfen dikkat eder misin?" dedi. Bu, yani hem benim açımdan hem benim yeğenim erkek bir birey olarak yeğenimin gelişimi açısından çok olağanüstü mutluluk verecek bir şey. ... Düşünsene, yani cinsiyet, yeğenim doğuyor, büyüyor, işte bir kimlik, bir birey oluyor ve sana bir erkek birey olarak sana diyor ki, hala cinsiyetçi kelimeler kullanıyorsun, lütfen dikkat et diyor. Bu bence çok güzel bir şey. Bu, kadın mücadelesinin kazanımı, en büyük kazanımlarından bir tanesi. Bir erkeğin bir kadını kullandığı kelime yüzünden dikkat etmesi gerektiğini söylemesi, bu yıllardır bu sokaklarda, şey, adalet arayan diyeyim, hani kendi var olma şeyi için, kimliği için mücadele veren bütün kadınların kazanımıdır bu hani. Bu, ben çok mutlu olmuşum, çok şaşırılmışım. Çünkü, yeğenim, erkek yeğenim beni uyardı, hala cinsiyetçi kelimeler kullanma diye. Yani işte oradan, 90'larda işte, üç tane erkek abi ile büyüyüp, işte... başkalaşım, yeğenimin ders verdiği, diline dikkat et dediği bir şeye noktaya geliyor hayat. Güzel bir nokta ama bu.

Özgürlükler, özgürlükler şehri aslında, tabii yani, örgütlü yaşıyorsun, yine daha dikkatliyiz. Yani ne kadar istesek de kendimizi, başka insanlar olamayız, yani başka türlü, çok çok aman çok rahat yaşam..., abim geyik yapmıştı. Bir şeyler üzerine tartışma yürütüyorduk abimle, bir anda, mesela şey der, bazen bir şey oluyor. O bir şiddet biçimidir, böyle konuşamazsın falan deyince, her şeye şiddet diyorsunuz, sizinle nasıl konuşacağımı bilemiyorum artık, lütfen falan diye isyan eden bir noktaya geliyor bazen. Şimdi Kadıköy, şiddet biçimlerini, değişik şiddet biçimleri öğrenmemize sebep oldu. Toplum içerisinde kadının rolü, işte kadın erkek ilişkilerinin başkalaşım hali... Var olma biçimi hani, atıyorum şimdi, biz Kadıköy'de, uzun zamandır Kadıköy'de yaşıyoruz. İşte atıyorum, başka bir ilçeye gittiğinizde Kadıköy dışında başka bir, mesela atıyorum bir Esenler'e gittiğinizde buradaki göstermiş olduğunuz rahatlığı ve şeyi orada gösteremezsiniz. Mesela burada sigarayı ağızına takıp rahatça dolaşabilirsiniz ama orada onu yapamazsınız ya da burada bir sokak başında oturup, bir bira alıp oturup içebilirsiniz rahatça, kimse

sana dönüp bakmaz ama orada onu yapamazsın. Tabii Kadıköy'ler çoğalsın, daha çok Kadıköy olsun her yerde. Yani, burada yaşamak, ülkenin çoğu yerine göre, yani bir kadın açısından daha güvenli, Kadıköy daha güvenli bir yer. İşte hayvanlar açısından, çocuklar açısından. Tabii bunu koruyabilmek önemli, bunu koruyamadığımız zaman hani. Bir sınırsızlık haliyle, bunu tüket... tüketim toplumunda yaşıyoruz ve Kadıköy'de tükeniyor. Sonuçta 10 yıl önce Kadıköy'de yaşayan insanla bugün Kadıköy'de yaşamış insanların hikâyeleri aynı olmuyor hani. Eskiler diye bahsedilir. Biz de Kadıköy'den artık bahsederken 10 yıl önceki Kadıköy, 20 yıl önceki Kadıköy'ün haliyle bahsediyoruz. İşte bugün Kadıköy'de yaşamaya başlayan insanlar, bir 10 yıl sonra bugün bizim burada yaşama şeklimizi başka hikâyelerle anlatacaklar. Ama bu umarım bir, tüketme, çünkü çok yoğun bir, şu anda Kadıköy'de yoğun bir tükenmişlik, tüketilme hali. Çok fazla kalabalık, gürültü, hır gür, kavga, çok nadir de olsa, istemesek de cinayetler falan hani. Toplumsal muhalefetin çıkış yolları tıkanı. Eylemler, bütün eylemler, direnişler Kadıköy'de yapılıyor. Böyle olunca biraz daha yoğun, kalabalık heyecanlı ve korkutucu oluyor Kadıköy. Yine de Kadıköy gibi bir yerde yaşamak yani, iyi bir şey, güzel bir şey. Yani bilmiyorum hani Kadıköy süreci... mesela ben hani, çocuğum burada büyüyor mesela. Yedi yaşında şu anda. Ve burada, Kadıköy'de evlendim, burada yaşıyorum ve burada muhtarlık yapıyorum şu anda. Herhalde de uzun bir süre daha burada yaşarım ama tabii şey, güvenceli bir evde, şu anda deprem korkusu yaşıyoruz ve eski tarihi bir mahallede yaşıyorum, o mahallede muhtarlık yaşıyorum ve en genç evimiz 45-50 yaşında, en yaşlımız 114 yaşında falan. Sağlam, güvenceli bir evim olursa orada yaşamayı, Kadıköy'de yaşamayı devam ettirmeyi tercih edebilirim tabii. Ben de eski bir Kadıköylü oldum. Şimdi bizim mahallede bir şey olduğunda ben bilmem kaç yıllık Yeldeğirmenliyim diye başlıyorlar söze. İşte herhalde bir 10 yıl sonra falan ben de diyebilirim ben bilmem kaç yıllık bir Kadıköylüyüm diye. Yani Kadıköy'de yaşamak güzel, seviyoruz Kadıköy'ü. Özel olarak Yeldeğirmeni'ni.

10-15 yıla da tekabül etmiyor aslında. Hani Gezi sürecine tekabül ediyor, Gezi Direnişine tekabül ediyor. Gezi sürecinden sonra burası başkalaşmaya başladı. Mesela ben Gezi Direnişi başladığında ben hamileydim. O yüzden şey, evdeki herkes direnişteydi. Ben hamile olduğum için evdeydim. Bütün mahalle Taksim'deydi. Çok az sayıda insan vardı Yeldeğirmeni'nde. Böyle şey, benim için kötü bir süreçti yani. Herkesin Taksim'de olduğu bir, direnişte olduğu bir alanda benim hamile olduğum için, ben şey diyordum yani, hamileyim hasta değilim yani. Bir problemim yok. Bana hastalıklı muamelesi yapmayın. Ben de gelebilirim ama işte hani güvenlik falan, ne olur, risk almamak gerekir falan diye, öyle direnişte haftalarca yalnız kaldığımı hatırlıyorum. Herkes çünkü bir yerdeydi, kimseyi bulamıyordum, çok yalnız hissetmişim kendimi. Mahalle de o süreçten sonra değişip dönüşmeye başladı. İşte mahalleye bir işgal evinin gelmesi, Don Kişot işgal evinin gelmesi, işte orada bir Yeldeğirmeni dayanışmasının örgütlenmesi, böyle değişti bu mahalle.

Yeldeğirmeni kadınları diye bir şey var ve bu çok şey, güzel bir şey. Bayağı kalabalık, ne istediğini bilen kadınlardan oluşuyor bu topluluk. Mahalleye yön verebiliyorlar, mahalleliye yön verebiliyorlar. İşte, kadın hareketine yön, bir dayanışma aslında gerçekten bir dayanışma haliyle yürüyor. Yani bu mahallenin, Yeldeğirmeni mahallesinin şey, genel yapısı itibarıyla çok eski bir mahalle olduğu, yerleşik insanların çok fazla olmasından kaynaklı mahalle kültürünün de olduğu bir mahalle. Bu, buradaki kadın arkadaşlarımızın bir kısmı uzun yıllardır burada yaşıyorlar ve onlar da tıpkı mahalledeki eskiler gibi herkes herkesi tanıyor, herkes herkese selam veriyor. Esnafından işte şeyine kadar, sokaktaki kâğıt toplayan işçisine kadar, hurdacısına kadar herkes birbirini tanıyor yani, işte çöp, belediyenin temizlik işçisine, postacısına kadar. Yani şey, böyle yoğun bir mahalle kültürünün yaşandığı bir mahalle yani. Çok fazla genç nüfusa sahip bir mahalle aynı zamanda. Tabii öyle olunca bir çatışma alanı oluyor hani eskilerle yeniler arasında, ama genç arkadaşlar, geneli itibarıyla hani, çok az bir

kısmı diyelim. Genç arkadaşlarımız sağ olsunlar mahalleliye konsantre olabiliyorlar, adım uydurabiliyorlar. Artık mahalleli de alıştı ve hani onların yaramazlıklarına, coşkularına çok fazla laf etmiyorlar. Edenler de var tabii. Ama tabii yani buradaki Yeldeğirmeni kadınlarının varlığı çok önemli. Yani herhangi bir kadın eyleminde biz buradan topluca inip bir basın açıklamasına gidiyor muyuz, gidiyoruz deyip atlayıp gidebiliyoruz. Ya da hani mesela İstanbul Sözleşmesi pankartlarından bir tanesini, işte Sözleşmeyi uygula kampanyası başladığında mahallede sokak ortasında bir mor bez üzerine evdeki yamalardan, şeylerle, herkes kendi evinde ne parça, bez parçası varsa renkli, getirip böyle yamalı çok güzel bir pankart yapıp mahalleye astık mesela İstanbul Sözleşmesinin uygulanması için. Bunu çok, 30-40 kadınla birlikte yaptık yani. O kadar var mı? Evet o kadar, yani yaklaşık gelen gidenlerle beraber o kadar olmuşuzdur. Yani şey yapabiliyoruz, örgütlü yan yana durmayı becerebiliyoruz. Örgütlü davranabiliyoruz. Yani Yoğurtçu Kadın Forumundan arkadaşlarımız var, feminist hareketlerden arkadaşlarımız var. Yani şey, ev işçisi kadınlar var, yani herkes var bu grup içerisinde. Yani mesela bir sosyal medya sayfası var Yeldeğirmeni kadınlarının. Orada bir hani dayanışma faaliyeti olarak, hani herkesin birbirine soru sorabildiği, başı sıkıştığında, yardıma ihtiyacı olduğunda, bir eşyaya ihtiyacı olduğunda, bir doktora ihtiyacı olduğunda oradan kadınlarımız birbirlerine soru cevap şeklinde birbirleriyle yardımlaşıyorlar. Böyle. Güzel geçiyor günler.

Bu süreç çok komik bir süreç. Üzerine düşünülmüş bir şey zannediyor insanlar. Hani bu düşünülmüş, tasarlanmış falan filan bir şey zannediyor. İşte bu seçim süreci daha başlamamış. İşte televizyondan haberleri izliyoruz. Seçim işte, şu tarihte seçim olacak falan filan diyor. Ben öyle haberleri izlerken TV'da, şeyden, (...)’a dedim ki eşime, muhtar mı olsam (...) dedim. (...) şey dedi, bir o eksikti hayatımızda, ol falan dedi. O öyle bir şey yapınca, aaa falan, ...oldum, vazgeçtim, unuttum. Kısacık diyalogdan sonra unuttum. Bir akşam abimle oturuyorduk işte bir yerde. Seçim süreci yaklaşmış aslında, başlamış faaliyetler. İşte belediye başkan adayları falan, herkes belli, muhtar adayları da belli. Abimle oturuyorduk bir yerde böyle ayak üstü sohbet ediyoruz falan. Abim, yine seçimden bahsediyoruz. Dedim ki, acaba dedim muhtar mı olsam dedim. Abim döndü dedi ki, ya biz bu tür şeyleri hep başkaları olabilirmiş gibi düşünüyoruz, neden olmasın Sultan, niye yapmayasın dedi. Gerçekten mi dedim, tamam dedim o zaman, yapalım dedim. Abim anında bir iki arkadaşı aradı. Sultan dedi Yeldeğirmenine muhtar aday, o an o an, Yeldeğirmenine muhtar aday oldu dedi. Ertesi gün yolda bir milletvekili ile karşılaşmıştım, arkadaşımızla. Oo muhtarım nasılsın falan demişti. Yani dün akşam konuştuk ertesi sabah muhtarım nasılsın diye günaydın denmesi insanın garibine gidiyor. Bu işin bu kadar hızlı yayılacağını kimse düşünemiyor. Öyle üzerine aman aman düşünülmüş, hatta hiç düşünülmemiş bir şey yani. Deliyim, Karadenizliyim, ruhumda delilik var, hırçınlık var, öyle bir delilik anıyla birden çıkmış, gerçekten üzerine tasarlanmış bir şey değil, birden çıktı. Karar verdim. Bir gün sonra mevcut muhtarımızla muhtarlık binasına gittim. (...)’ı da tanı mıyordum, sevgili (...)’ı. Yani o zamana kadar hiç görmemişim. Yani bu mahallede uzun süredir yaşayan bir insan olarak, bu da benim ayıbım. Ama muhtarlık hayatımızda çok fazla hani etki yapmadığı için, ne yapılabilir, ne işiniz olabilir falan. En azından benim hiç işim olmamış şimdiye kadar. Benim etrafımdakilerden de yani, muhtar, evet, köylerimizde bir muhtar vardı. Bizim işte köylümüzüzdü, yani benim muhtarlık algım. Köydeki muhtarın evinin önüne bir bayrak asılırdı, orası muhtarlık binası olurdu. Muhtar bütün işlerini kendi evinden yürütürdü. Benim kafamdaki muhtarlık algım buydu. Buna karar verdiğimde işte gittim ilk yani prosedür nedir, ne yapmak gerekir, nasıl davranmak gerekir diye. (...)’a gittim. Sabah erken gitmişim, günaydın, muhtar beyle görüşebilir miyim dedim. Tabii görüşebilirsiniz dedi. Çağırır mısınız dedim. Benim dedi. Genç bir arkadaştı. Çok şaşırılmışım, çok da utanmıştım. Hani orada muhtar karşında, muhtar tanı mıyorsun. Bir de üstüne adama çağırır mısın diye şey yapıyorsun. Öyle ayak üstü konuştuk. Çok şaşırılmışım. Ne yapmak gerekir

dedim (...) muhtara. Şey dedi. Hiçbir şey yapmana gerek yok dedi. Aday oluyorsun dedi. Kendi seçim pusulunu kendin basıyorsun, sandığa gidiyorsun oylatıyorsun dedi. Şimdi bizim buradaki mahalledeki süreç, eski muhtarımızın şeyi, babadan oğula bir gelenek gibi, daha önce (...), emekli öğretmenmiş. Mahallede halen çok sevilir sayılır. Dört dönem, ilk muhtarlarımızdan, dört dönem muhtarlık yapmış. Sonra (...) seçime girmiş. (...) da üç dönem yaptı. (...) hala çok sevilen, benim de çok sevdiğim saydığım bir arkadaşımız. Yani (...) çok sevildiği için, bir de çok köklü bir aile olduğu için mahallede, çok sevilen bir aile olduğu için işimin zor olduğu işte söylenmişti. (...)’a işte aday olacağımı ve belki beraber yarışabiliriz demiştim. Adayım ben de demiştim. (...), demokratik bir yarış olsun demişti (...) da sağ olsun. Gerçekten de zor bir seçim süreciydi bizim için. Çünkü (...) gibi, yani çok sevilen, sayılan, hani çok yıllarca emek harcamış, muhtarlık yapmış biriyle mücadele etmek, onu işte yenmek, doğru mudur, doğru terim midir bilmiyorum, ona rakip olmak zor bir süreçti. Ama biz dört adaydık. (...), ben, (...) vardı, bir de (...) hanım vardı, bir kadın adayımız da vardı. Kadın adayımız sonradan, siyasette katakulli vardır ya, kadın adayımızı sağ olsun bir grup başka çok politik insanlarımız, şey, karşıma çıkardılar. Yani ben tabii ki kadın adayla yarışmadım, benim yarışım (...)’laydı. Biz (...)’la yarışmaya devam ettik. Öyle başladı, uzun, yani iki-iki buçuk ay sürdü. Ama keyifli bir seçim çalışmasıydı, değişik bir seçim çalışmasıydı. Ben aday olduğumu tabii önce kadın arkadaşlara söyledim, mahalledeki kadın arkadaşlara. Bir kadın aday olarak çıkacağımı söyledim. Herkes çok mutlu oldu, heyecanlandı, yani mahalledeki, tabii kadınlar heyecanlandılar yani, çünkü şey, hiç, mahalledeki hiç pratiği yok. Kadın aday pratiği, yani ben hatırlamıyorum, yanlış söylemeyeyim, yani olmadığını biliyorum. Yani...evet çok güzel bir şey, bu bir hani şeyden, kazanılması güç bir şey diye. Herkes öyle baktı. Ben çok inanıyordum kendime. Ben güvenirim, kendi altıncı hissime de güvenirim, öyle çok inançlarım yoktur ama altıncı hissime de güvenirim. Yani hiç şey yapmadım mesela, kazanmayacağıma ihtimal vermedim. Şuna şuradan vermedim: Bir, kadınlar yanımızda. İki, mahalledeki yöre dernekleri yanımızda. Siyasi parti temsilcileri, siyasi partiler, öğrenciler yanımızda. Yani onlar gerçekten bütün seçim kampanyası sürecinde üniversite öğrencileri, mahalledeki üniversite öğrencileri, mesela hiç tanımadığım onlarca insan ilk toplantıma geldiler, seçim toplantıma hani ne diyor bu kadın dinlemeye, nasıl bir şey yapacak falan diye. Biz o gün mesela, herkes için, mesela sloganımız şeydi, “herkes için yaşanabilir bir mahalle”ydi. O yüzden herkes oradaydı, toplumum her kesiminden insanlar vardı. Öyle olunca bu yarışı kaybetme şansınız da çok az oluyor. Ben orada, orada kendime güvendim. Hani çok heyecanlı, çok şey... güzel, ama işte yola çıktığınızda, yol yürümeye başladığınızda sizinle beraber hareket edenler, sizin yanınızda duranlar. İşte ... mahalle büyük bir mahalle, hani köy değil ki iki dakikada bitiresin, dolaşp bitiresin falan hani. O zaman işte 11.000, 10.800 seçmen vardı sadece mahallede. İşte yaklaşık 15.000 nüfusu vardı. İşte bu insanların hepsine temas etmeniz gerekiyor, dokunmanız gerekiyor, kendi derdinizi anlatmanız gerekiyor. Anlattık, başardık bunu, anlattık yani. Herkes, yani bir ay sonra sokakta herkes tanıyor hale gelmişti. Biz çok örgütlü hareket ettik. Yani mahalle içerisinde de yani bütün çalışmalarımıza, bildiri, broşür, kendi tanıtım broşürü dağıtılmasına. Çünkü bu seçim, daha önceki seçim yasaklarında muhtar adayları da afişlerini yaptırabiliyordu, pankartlarını yaptırabiliyordu. Bu seçimde, geçtiğimiz seçimde bunu yasakladılar. O yüzden hani görsel olarak insanların seni görme şansı yok. Sosyal medyayı çok iyi kullandık. Hasbelkader çevremiz geniş, arkadaşlarımız, dostlarımız sağ olsunlar, sosyal medyadan duyurma işini de iyi yaptılar, yani destek oldular, yardımcı oldular falan. Şeyi hatırlıyorum, seçim gecesi twitter’da işte insanlar heyecanla seçim sonuçlarını bekliyor. Bayağı bir arkadaş, şey, işte İstanbul’da işte şuradan, bilmem nereden, bir de Sultan’dan iyi haber almak istiyoruz falan diye yazanlar çok fazla vardı mesela. Bu çok eğlenceli, hoş bir şey oluyor. İşte o şeydi, bayağı keyifli, yeni yolda yürürken, yeni insanların dahil olduğu, kadınların, özellikle kadınların, ev işçisi kadınların dahil olduğu bir sürece tanıklık yaptık ve bunu iyi yönettik. Nihayetinde de yarından fazlasını alarak, mahalledeki oyların yarısından fazlasını

alarak seçimi kazandık. Şey, tabii inanılmaz şey bir şey, mutluluk veren, insana daha fazla özgüven, şey yani, bir kadının, burayı geçemezsin, kaleyi yıkamazsın dedikleri bir kaleyi yıkması, ama bunu ben tabii ki tek başıma yapmadım, hani bütün mahalleliyle beraber, arkadaşlarımızla beraber yaptım. Tek başıma olsam yine beceremezdim. Yani ya hep beraber ya hiçbirimiz kısmı burada devreye giriyor.

Yani şöyle, yani evet olmayabilirdi. Çünkü, ben daha, hani kendine güvenen bir kadınımdır. Hep öyle, hani ayakları üzerinde durmayı becerebilen bir kadın oldum ben hani, ne istediğini bilen bir kadın oldum. Ne istediğini, yani ne yapması, kendine güvenen bir kadınımdır ben zaten hani, ne istediğini, ne yapmasını bildiğim için, ne yapmak istediğimi bildiğim için yola çıkarken bunda çok sorun yaşamadım. Yola devam ederken de çok sorun yaşamadım. Hatta işte bazı arkadaşlarımız ya sen neden bu kadar kendine güveniyorsun, hani biz bu kadar hani, yok ya falan diyorlar. Diyordum ki biz yok hayır biz alacağız ve farkla alacağız falan diyordum. Ya neye güveniyorsun sen falan diyorlardı mesela. Şeyde, yani o benim dışarıya verdiğim güven aslında, bu güven onlara da cesaret verdi. Ya Sultan'ın bir şey bildiği var demek ki, bu kız hani bütün gün sokakta, gece gündüz sokakta koşturuyor. Kendine de güveniyor, alcaz herhalde falan diyenler vardı. Mesela seçimi aldıktan sonra, (...) abla bizim, şey demişti, gerçekten inanmıyordum ama seni görünce de böyle şey yapıyordum, ya alcaz herhalde falan diyordum. Seçim sonuçlanana kadar da diyor böyle arada gittim, çünkü ama bütün seçim çalışmasında yanımda, ama aynı zamanda hem alacağımıza ihtimal vermiyor ama yine yanımda durmaya devam ediyordu mesela (...) abla. Yani koşturuyordu, yardımcı olmaya çalışıyordu. Ama böyle insan hem inanmayıp ama aynı zamanda yanımda duran insan sayısı da çok fazlaydı. Bu da önemli bir şey, hem inanmıyor ama yani Sultan'a yardımcı olmak gerekir diye yanımda duran insan sayısı fazlaydı yani. Gerçekten yalnız kalmadım, gerçekten çok kalabalık. Yani İstanbul'un başka başka ilçelerinden arkadaşlarımız, dostlarımız mesaj attılar. Sultan yardım etmeye gelmek istiyoruz, varsa bir ihtiyacın söyle lütfen falan diye. Bu bir insan açısından gerçekten önemli bir şey, yani bir dayanışmayı örgütleyebilmek, böyle bir atmosferde ısrarla birilerini, hani birileri işte şey seçim kampanyasında yani maddi desteğe ihtiyacın olur, ben maddi destek gönderirim falan filan. Bunu kabul etmedim tabii ki yani o zaman, kendi içimizde. Zaten afiş yok, pankart yok falan filan, ne kadar maddi desteğe ihtiyacımız olabilirdi? Hasbelkader o anda kendi içimizde halledebiliyorduk, ettik de. Yani şeyde, ama yani böyle kolektif bir dayanışmayla, bir seçim çalışmasıyla, hatta örnek bir seçim çalışmasıyla biz Yeldeğirmenliler bu işin üstesinden geldik. Şimdi, yani şöyle diyorum: Ben deli, mahalle benden deli. Sonumuz ne olacak gerçekten bilmiyorum yani, çok coşkulu, çok deli bir mahallemiz var. Toplumun hani, şeyi de sokak hayvanı da deli, normal değiliz, hiçbirimiz normal değiliz. Böyle yuvarlanıyoruz. Çok yorucu ama çok keyifli. Şöyle, biz o seçim sürecinde yaptığımız dayanışmayı, yani beraber hareket etme şeyini, halen işte iki yıl, ikinci yılımızdayız. Mart ayında iki yıl olacak. Halen devam ettiriyoruz. Ben hiçbir şeyi tek başıma yapmıyorum. Yine mahalleliyle beraber, mahalledeki arkadaşlarımızla beraber yolumuza devam ediyoruz. Hep beraber yapıyoruz. İşte, tabii bu dönem çok yoğun, yorucu, hepimiz için çok yorucu. Pandemi diye bir şey girdi hayatımıza, hiçbirimizin hayatımızda yoktu, dünyada kimsenin hayatında böyle bir şey yoktu ve tüm dünyanın hayatına birden girdi. Hepimiz işte o şok anıyla ama biz erken müdahale edebiliyoruz, böyle bir kabiliyetimiz, böyle bir kıvraklığımız var. Mesela işte seçim başından beridir, şöyle ben hani şeffaf bir muhtarlık deneyiminden, işte insanlara böyle hani hesap verebilir bir muhtarlık faaliyeti yürüteceğimi söylemiştim. Böyle de yapıyorum, yaptığım her şeyi insanlara danışıyorum. Bir mahalle muhtarlığı sayfası var yani resmi olarak kullandığımız diyelim. Yani insanlara muhtarlık denen bir kurum var ve bu kurum size yardımcı olmak için buradayı öğrettik, biliyor. Şimdi insanlar, yani bizde şey değişiyor tabii, değişik, enterasan hikayeler değişiyor. Bu sefer her şeyi bana sormaya başladılar, yani benimle alakası olmayan. Benim yapamayacağım. Ama sen yaparsın diye güvenip bana

yazdıkları. Mesela atıyorum geçen Kadıköy’de Boğaziçi eylemi var. Helikopterler dolaşiyor. Bana mesaj atıyorlar bu helikopterler niye dolaşiyor diye. Ne bileyim ben niye dolaşiyor helikopterler. Emniyet dolandırıyor. Benimle alakalı değil ama insanlar benim bilebileceğimi düşünüp, helikopteri ben uçurmuyorum. Uçuran da bana hesap vermiyor sonuçta. Ben şu yüzden uçuruyorum demiyor. Ama insanlar bunu bilebileceğimi, müdahale edebileceğimi falan düşünüyorlar. Yani çok, şey hareket edebiliyorum mesela, atıyorum bir işin çözümünde 4-5 kurumu bir araya getirip, yani bu cevvaliği gösterip bir araya getirip o işin çözümünde çok diretiyor ve çözüyorum. Bunu insanlar görüyor, bunu insanlarla paylaştığım için onlar da görüyor. O yüzden yani kendilerince imkânsız olan her şeyi bunu Sultan çözer, muhtar çözer diye bana yönlen..., her şeyi yönlendiriyorlar gerçekten hani. Apartman sorunundan ev içi sorununa, işte sokaktaki kaldırımından mesela. Aslında küçük bir belediyeçilik yapıyoruz biz burada (...) başkan beni duymasın. Yani şeyde, mahalledeki her sorunla ilgileniyorsun. İlgileniyorsun ama hiçbir yetkin yok. Mesela insanlar bunu bilmiyorlar. Tüm muhtarlık yetkileri alınmış. Mahalledeki, mahalleye giren çıkan insanların ikâmet kaydını biz yapamıyoruz, nüfus dairesi yapıyor. Mahalleye kim geliyor kim çıkıyor bunu göremiyorsun. Bir şey sordu, bir evrak sorduğunda ben veremiyorum, yetkili ben değilim nüfus dairesi deyip, nüfus dairesine yönlendiriyorsun. Ama muhtarsın, insanlar seni halen bütün bunlara yetkin zannediyor. Anlatıyorsun anlamak istemiyorlar. Olur mu öyle şey, siz işte muhtarsınız, cumhurbaşkanımız işte şey yapıyor, ama yok ama yetkimiz, yetkimizi almış. Cumhurbaşkanımız söylüyor ama yetkimizi de almış. Karar mekanizması değilsin yani. Mahallenin başkanısın, devletin yetkili organısın, mahalledeki en yetkili organısın, mülki amirsin aynı zamanda. Ama yetkin yok. Bir şeye de benzetemiyoruz. Ben biliyorum, ben çok yetkisiz bir yetkiliyim, ben biliyorum ama mahalleli bunu bilmiyor. O yüzden her sorunu sen yaparsın, sen çözersin diye geliyor. Ben hani doğal olarak, yapım gereği hiç kimseye hayır diyemediğim için, insanlar sonuçta bir sorun, devletin temsilcisi seni gördükleri için, sadece devlet adına temas edebilecekleri, ilk kapısını çalabilecekleri kapı muhtarlık olduğu için ilk sana geliyorlar. E sen bu insanlara yok, hayır ben yapamam diyemezsin. Böyle bir lüks, yani benim insan olarak kendim böyle bir lüksüm yok. Yani öyle, insanlar sana inanıyor, güveniyor, geliyorlar. Bir yardıma ihtiyaçları var. Çözumsuzler ve birilerinin ona yardım etmesi gerekiyor. Oradan oraya git, buradan buraya git, falan yap filan yap demek doğru gelmiyor. Zaten ihtiyaç sahibi. Kimseyi bilmediği için sana gelmiş. Diyor ki sen biliyorsundur belki diyor, sana geliyor. Senin ona ben de bilmiyorum falan demen, yani bu bana ayıp geliyor, doğru gelmiyor. O yüzden ben bunu yapamıyorum. Herkesin sorununu çözmeye çalışıyorum. Tabii bunları suistimal edenler de, insan sayısı, insanoğlu, yani insan evladı, şey değil, bu iyi niyetimi suistimal eden insan kalabalığı da var yani. Şey yapmak istemiyorum, yok sayıyorum onları. Çünkü bir sürü güzel şey olurken onları dert edinmek istemiyorum. Ama yapanlar var tabii. Çözüyorum, şimdi mesela bir tane amcamız, geçen hafta, bir hafta boyunca hani bana denk gelemedi birkaç kere, birkaç kere denk geldik falan. Teyzemiz hasta. 15 gün fizik tedavi görmesi gerekiyor, eski GATA’da. Ama ambulansla gidip gelmesi gerekiyor. Amcaya işte eşine bir şey yapma, eşini hastanede tedavi ettirmesi, onun yürümesi için yardımcı olmaya çalışıyor. E tabi bu işlerin bir sürü prosedürü var, Kadıköy Belediyesi iki gün, haftada iki gün ambulans verebiliyor, çünkü çok az sayıda ambulans var ve bütün Kadıköy’e hizmet etmek zorunda. Sadece o teyzemize tahsis edilmesi gibi durum söz konusu olmaz, çünkü başka insanlara da yardım etmesi gerekiyor. Büyükşehir’den, işte böyle birkaç gün Büyükşehir’le bayağı bayağı bir mesai harcadık. Amca işte, ama işte evrak, rapor teslim etmesi gerekiyor, teyzenin tedavisi, doktordan alınıp. Amcanın Zeytinburnu’na gitmesi gerekiyor falan. Gidemez, yaşlı. Yol bilmez, iz bilmez. Yani bir şekilde yani bulup buluşturup, bir sürü, Büyükşehirden bir sürü yöneticiyle, onu ver şunu al, bilmem ne yap falan mevzuyu çözdük. Çözdük ama çözdükten sonra şöyle bir şey oldu. Amca teyzeyi hastanede yatarak tedavi etmeye karar vermiş. Ama bayağı bir yorulduk mevzuda, bayağı bir şey olduk. Öyle, yeter ki teyze tedavi olsun hiç sıkıntı değil ama, sonuçta

şey o arada da bu prosedürün nasıl olduğunu öğrenmiş oluyorsun, benim açımdan da bu hani bir daha böyle bir şey geldiğinde daha rahat çözüp halledebiliyoruz yani. Ben de öğreniyorum, onlar bana öğretiyor, ben onlara yardımcı oluyorum, onlar bana öğretiyorlar, böyle şey güzel, keyifli bir şey.

Bunun kadın olmayla çok ilgisi var. Yani bunu mahalleli de görüyor zaten. Şimdi, ben eski muhtarımızı çok severim, çok sayarım, ama hani başka, Kadıköy'de başka erkek muhtarlarımız da var. Ama bunu bütün mahalleliler söyler. Mesela hani kadın olma hali başka diye söylüyorlar. Bu eski muhtarlarımızın, erkek muhtarların çalışmadığı anlamına gelmiyor. Ama hani kadınlar bir tık daha hani cevval, gözü pek, daha girişken olabiliyorlar hani. Daha, olaylara daha geniş bakabiliyoruz. Yani annelik vasfı -annelik şeyini yüceltmek istemiyorum, belki hani daha anaç olmaktan ... bilmiyorum ama evet, kadın muhtar olmakta daha başka bir hal var. Yani ben onu kendime bağlıyordum ama kadın muhtar olma şeyi, asıl mevzu yeni nesil muhtarlarda. Bizim böyle bayağı bir şey, kadın muhtar arkadaş var, böyle yeni nesil kadın muhtarlarda bir başka hal var yani, sadece ben değilim hani İstanbul'da, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde yine başka kadın muhtar arkadaşlarımız da aynı cevvallikle, aynı şeyle güzellikte çalışıyorlar, takip ediyoruz falan birbirimizi ama, evet yani

Ama şey diyorlar mesela. İşte, bayan eli değince başka, ya temizlik yapmaya gelmedim ben mesela. Onun için seçilmedim ben. Bu lafa mesela çok sinir oluyorum yani. Bayan eli değdi değişti falan, yooo. Başka bir şey, başka bir muhtarlık mümkün belki'yi göstermiş, göstermeye çalışıyor olabilirim. Bu da görülüyor, yani şöyle, bu aslında benim tek başına Sultan, hani bir kadın muhtar olarak Sultan'ın yapmış olduğu bir şey değil. Yani buradaki mahallede yaşayan insanlarla beraber hareket etmenin getirdiği bir şey. Tek başıma şey yapsam o kadar hani şey altından kalkamam, hani şey yapamam. Çünkü ben bir şey yaparken birileri, bu mahalleden birileri, yani mahallede yaşayan, hani bizim mahallemiz, elimden tutuyor, yanımda duruyor, yardımcı oluyor. Şuradan, işte atıyorum şu lazım deyince bir esnafımız bunu getirip şey yapabiliyor yani ya da şuraya şöyle gitmek gerekiyor deyince... Mesela biz pandeminin başında, pandemi oldu hepimiz şok geçiriyoruz, bir grup arkadaşımız dedi ki, işte sokağa çıkma yasakları falan filan, hayvanlar dedi, anında duruma müdahale ettik. Sokak, anında çağrı yaptık. Sokak hayvanlarını besleme ekibi kurduk, yaklaşık o zaman ilk kurduğumuzda 25-30 kişiydi arkadaşlarımız, bir whatsapp grubu kurduk. Mama çağrısı yaptık sosyal medyadan. Ve Türkiye'nin her yerinden bize mamalar geldi. Yani şeyi çok, hiç unutmuyorum, şeyde okuyan, Instagramdan birileri ulaştılar bana, dediler ki muhtarım biz mama yardımı yapıyoruz size, IBAN numarası verseniz falan. Dedim ki ben hani parayla iletişim kurmuyorum, IBAN numarası size veremem ama dedim hani şeyden, mahallemizdeki bir petshop'u, muhtarlığa mama gönderecek olanlara indirim uyguluyor, yardımcı oluyor dedim. İstiyorsanız onlarla iletişim kurun ve onlar sizin adınıza getirsinler dedim. Muhtarım dediler biz yapamayız, okyanus ortasındayız dedi. Nasıl dedim. Okyanus ortasından Deniz Subayları görmüş, ulaştılar ve okyanus ortasından bize mama gönderdiler. Mesela bu benim herhalde hayatım boyunca bu şeyi unutmam, hani bu değişik... çok şaşırmıştım. Gönderdiler, üç dört paket mama gönderdiler şeye, bizim sokak hayvanlarımız için. Bunu işte İzmir'den, Ankara'dan, işte İstanbul'dan, değişik ilçelerden, keza mahallemizden, biz herhalde bir yıl boyunca mahalledeki o dayanışmayla bir 600-700 kilo mama dağıtmışızdır hayvanlarımıza. O günden beri de sokak hayvanlarını besleyen arkadaşlarımız hala canla başla çalışıyorlar ve mahallenin en ücra köşelerinde, hatta bazen diğer ilçeler, diğer mahallelere de gidip besleme yapıyorlar. Yani sokağa çıkma yasaklarında bile biz, arkadaşlarımız tek tek her noktaya, bütün hayvanlara dokundular. Yani sokaktaki canlarımıza, dostlarımıza dokundular. Aynı zamanda yine mahalledeki, işte pandemide sokağa çıkamayacak yaşlılarımız, büyüklerimiz için bir gönüllü ekibi kurduk, bir 30-35 kişilik bir ekip. O ekibimiz de halen duruyor, bir şeye ihtiyacımız olduğunda yazışıyoruz ve çözülüyor durum. Yani bir duruma, yani bütün pandemi sürecini iyi

yönettik diyebilirim. Çünkü işte yardım mahalleden ihtiyaç sahipleri, genç bir mahalle olduğumuz için biz, genç ağırlıklı bir mahalle. Kafeler kapandı, kafelerde onlarca genç çalışıyordu ve hepsi işsiz kaldı. Hepsi, kirası ödenecek, ki geçtim kirayı, çocukların yiyecek yemekleri yok, bir şeyleri yok. Ben o yüzden çağırıyor, devlet bir şekilde ihtiyaç sahiplerini tanıyor, biliyor, hani şeylere yardım gönderebiliyor, gönderiyordu hani. Büyüklerimizi işte kaymakamlık, VEFA grubuna yönlendirip, onlar aracılığıyla onlara gıda temin edebildik, hani ihtiyaçlarını giderebildik ama gençlere hani böyle bir imkân, olanak yoktu. Ben o yüzden bütün sosyal medya hesaplarımdan özellikle mahalle gençlerimizin kullanımı için gıda yardımı talebinde bulundum ve ... onlarca gencin hayatına dokunduk. Bu pandemi aslında bize başka şeyler başka şeyler öğretti. Yani insan çok üzülüyor, bize öğretiyor yani, hayatta kalma biçimleri öğretiyor. Mesela bu gençler çok duygulanıyorum, ihtiyaç sahibi olmayan insanlar da gelip ister, gıda aldılar. Biz bunları biliyoruz aslında, ama yani beyanı öyle, yok saymıyorsun. Ya senin işte evin var, bilmem neyin var, gelirin var diyemem, diyemiyorum yani. İstemiş, gelmiş istemeye yüzü varsa benim de, veririm yani. Önemli olan onun onu istemesi, onun getirip paket bırakması gerekirken ben yok kardeşim diyemem. Mesela gençler, genç arkadaşlar, bence çok vicdanlı gençlerimiz var. Böyle başka bir nesil büyüyor. Gıdayı veriyordum, ertesi gün ya da aynı gün geri gelip şey diyorlardı, muhtarım biz bunları şunları şunları tüketmiyoruz, bunları bunları tüketen arkadaşlara verebilirsiniz deyip, böyle malzemelerini, işte atıyorum ben vejeteryanım, veganım, et tüketmiyorum muhtarım, bunu tüketen arkadaşlara verin diyenler vardı. Böyle kendi, aslında kendisine fazla gelen, ben tek kişiyim, bunu bölümler diyen gençler vardı. Kendisine fazla gelen her şeyi başka arkadaşlarıyla paylaştılar aslında. Böyle, ya bunları görünce insan mutlu oluyor yani. Biz bu mahallede bayağı bayağı insanın hayatına dokunduk o dönemde. Halen geliyor halen dağıtıyoruz işte hani ihtiyaç sahiplerine. Bir iki ay önce, pandemide ihtiyacı olduğu için genç bir erkek arkadaşımız vardı, mahallelerimiz vardı. Geçen bir gıda gelmişti. Listelere baktım, en son, uzun zamandır kime bir şey vermemişiz diye. O genç arkadaş denk geldi, aradım. Dedim sen hâlâ işsiz misin, şey, bir uğrar mısın muhtarlığa, uğradı. O kolide de et vardı. Dedim vejeteryan mısın? Değilim muhtarım dedi. Dedim ki, gıda var, gıda kolisi var, ister misin vereyim mi o yüzden çağırıldım seni, epeydir bir şey vermiyormuşuz. Çok mutlu oldu, utandı, bir şey diyemedi. Ama verdim tabii arkadaşımıza. Beklemiyordu, yani bir kere verdik ve bitti falan zannediyordu. Yani şey yapıyorum, hani geldikçe ara ara listeleri kontrol edip, en son kime verdik, ne zamandır hangi komşumuza bir şey vermemişiz deyip onları yoklayıp ilgilenmeye hani, tekrar tekrar dokunmaya çalışıyorum. Ve arada mesela bir tane, komşu mahallemizden bir tane abi var, ismini halen bilmiyorum, ısrarla pandemi boyunca her hafta, kendi evine ne alıyorsa, hangi markayı alıyorsa, buraya da aynı şeyleri alıp, en pahalılarını alıp, en iyilerini alıp getirip muhtarlığa bıraktı, gençlerimize verin yesinler muhtarım diye. Mesela o abi beni çok duygulandırıyor her seferinde, ama ismini halen bilmiyorum, söylemedi ismini. Gerek yok falan deyip geçiyordu, bırakıp gidiyordu. Yani, mesela bir tane komşumuz var, zor iletişim kuruyoruz, konuşma zorluğu var. Her hafta ısrarla kedi ve köpek maması getirip bırakıyor ve ihtiyaç sahibi, kendisinin ihtiyaç sahibi olduğunu biliyorum aslında, hani çok fazla maddi durumunun olmadığını biliyorum. Ama hani beş katlı apartmanı olup, erzak var mı diyen komşularımız da var maalesef, yani bütün Türkiye’de olduğu gibi böyleleri de çıkıyor. Bu süreçte, tabii pandemi kadınlar için çok zor geçti. Bunu artık istatistikler de söylüyorlar. Çünkü herkes evde, işsiz ya da işsiz değilse de online evden çalışıyor. Mesela ben yani 24 saat iletişim, eşim evden bir yıldır online çalışıyor. 24 saat (...)’la birlikteyim, bir ara şey artık TMMOB’a isyan etmişim, yani sahaya çıkın, herkes şey yapsın, şunu alın yanımdan diye. Bu tabii işin şakası. Ama böyle, ben hani eşim öyle aramda ilişki hukuku, yani diyalog kurabildiğimiz için bir problem yok benim 20 yıldır, 24 saat sabit onunla beraber olmakta. Ama bu duruma alışık olamayan binlerce kadın var. Çünkü eşleri sabah çıkıyordu, çoğu ev kadınıydı, ev içi rutine çalışıyorlardı. Çocuklarına bakıyorlar, yemek yapıyorlar, akşam eşleri geliyor, yiyor yatıyor ve

sabah tekrar işe gidiyordu. Bu sefer öyle olmadı. Bu sefer öyle olmayınca ev içi şiddet artmaya başladı. Kadınlar depresyona girmeye başladılar, bunalmaya başladılar. Bitsin artık pandemi çığıllıkları daha fazla şey, çünkü sabah kalkıyor adam yanında, erkek yanında, kocası yanında, akşam yatıyor yine yanında. Gündüz dışarı çıkamıyor. Sürekli getir, götür, şunu yedir. Çocuğu sustur. İşte bugün şunu yap, yarın şunu yap, kalk çay yap, kalk kahve yap. İşte beylerimiz genelde keyfine düşkün oldukları için, her haltı bizlere yaptırdıkları için, bu kadınlar için yaşanılmaz bir hal aldı yani. Korkunç yani, bizim için de korkunç, herkes için korkunç bir süreç. Çünkü nefes, kadının nefes alma şeyi kalmadı, dışarı çıkıp nefes alamıyor. Hamilelikler arttı, insanlar bu pandemide herkes patır patır çocuk yaptı. Yani nasıl olsa dışarı çıkamıyoruz diye, evet tamam, hani sevişsinler ama sıkıntı yok. Zaten yoksulluk varken bu kadar çok korunması, önlemsiz yani, bu doğru bir, başkalarının hayatlarına tabii ki müdahale etmek istemeyiz, ama tabii ben bir kadın olarak, kadın açısından, bunu kadına soran yok tabii. Hamile kaldıysan doğur diyor herkes ama sen ne istiyorsun diye kimse kadına sormadığı için, üç ay sonra herkes dışarı çıktı. Bir sürü mahalledeki kadını hamile gördüm ben. Benim için şok etkisiydi bu, yani çok sinir bozucu bir durum. Ne yaptınız diyorum. Mesela geçen bir tane teyze denk geldi. Kızım dedi benim gelin yine hamile. Dedim ki gelin hamile de oğluna bir şey söylemedin mi sen yani. Niye gelin hamile? Dedim diyor, oğluma da söyledim diyor. Ben onunla mesela, kıyafet yardımı istiyor teyze, çok kızmış, oğluna da kızıyor geline de kızıyor yani. Zaten yok, alamıyoruz, üçüncü bir çocuğu niye yaptınız diye teyze her ikisine de kızıyor. Yani böyle şeyler oluyor. Bunlar tabii, umarım pandemiyi en hafif şekliyle atlattır, yani bundan daha kötüsünü yaşamayız ve biter ve herkes işine geri döner diyeceğim, iş de yok. Çünkü hep esnaf kapalı, her yer, herkes battı. Açılrsa insanların ekonomik alım gücü tükendi, bitti. Ne alacak ne yiyecek. Yani 100 lirayla markete gidiyorsun, iki tane, en fazla üç tane, üç parça şey alıp geri dönüyorsun. Bu ülkenin yarısının fazlası asgari ücretle geçiniyor. Bir de bizim mahallemizin kiralar, çok popüler bir mahalle olmasından kaynaklı, evlerde iş yok ama kiralar çok, çok çok pahalı. Mesela ben hani, bir şeyim, ben kendime ev arıyorum, yani yeni ev sayısı çok az, çıkacaksam da yeni ev, 10 yıldır aynı evde oturuyorum, çıkacaksam da yeni ev olsun diyorum kendim için. Ama mahallede ev bulamıyorum mesela. Yani çok korkunç evleri çok fahiş fiyatlara öğrencilere, işte 2-3 tane öğrenci bir araya gelince öder deyip öğrencilere veriyorlar, pazarlıyorlar. Bu tabii iyi bir şey olmuyor, hani mahalle açısından da olmuyor. Şey... katlanılır yaşanılır durumunun ötesine aslında biz yani. Bu herkes, bu günümüz koşullarında bütün dünya için geçerli artık. Tüm dünyada yani, şey, yoksulluk arttı. Bunun bütün yükünü kadınlar ve gençler çekeceğe benziyor. Bilmiyorum nasıl kaldıracacağız, yani kaldırılabilir bir durummuş gibi gelmiyor bana ama bilmiyorum. Böyle, yorucu, yorgun.

Yani şöyle, asgari, çok yani, herkes için yaşanılabilir bir mahalle, bir ülke isterim tabii, bir dünya isterim yani. Herkes için yani, hani bu eşit, özgür, adil bir dünya hepimizin hakkı. Yani en azından hani çok iyi bir gençlik yılları, hani ergenlik, bu dönem çok iyi geçtiğini düşünmüyorum. En azından bir, bizim çocuklarımız hani daha güzel bir dünyada büyüsünler isterim. İstedikleri eğitimi alsınlar, istediklerini yapabilsinler, istediklerini yaşayabilsinler isterim. Yani aç kalmasın kimse, yani mesela kadınlar ölmesin, çocuklara dokunulmasın mesela, bundan daha açık bir şey olabilir mi? Yani bu ülkede çocuklara dokunuyorlar. Kız erkek fark etmiyor, biz çocuklarımızı ayırmıyoruz zaten, bizim için cinsiyet önemli değil. Ülkede hayvanlara tecavüz ediliyor. Ya...Pislik bitsin ya yani. Evet bir arada yaşamayı öğrenmeliyiz ama yani bu kadar kötü insanlarla da bir arada yaşamak zorunda değiliz. Yani bunu hak etmiyoruz. Bu ne bu ülke hak ediyor ne kimse hak etmiyor yani.... İstanbul Sözleşmesi uygulansın isterim mesela, bütün kadınlar için.... Yani bilmiyorum, kuramıyorum, herhalde hayal kuramıyorum, bilmiyorum, isteklerim, taleplerim tabii ki var. Ama hani en başta nedir dersen kadınlar, çocuklar derim. Yoksulluk derim, ekonomik özgürlük derim. Herkese eşit bir dünya isterim. Herkesin yaşanabilir, birine milyar dolarlar birine 100 lira değil. Çünkü bu ülke

hepimizin, bu dünya hepimizin. Hepimiz aynı havayı soluyoruz, aynı gökyüzünün altındayız. Birine çok birine az, böyle bir adaletsiz dünyayı reddediyoruz yani, bununla yaşamak zorunda değiliz. Bu, bizim hak ettiğimiz, bu yoksulluk değil, bu yoksulluk, yoksunluk, adaletsizlik, çirkinlik değil. Ben, yani özellikle kadınlar biz bu dünyanın yarısıyız ve her şeyin en güzelini hak ediyoruz. Yani bilmiyorum. Hayal, hayalim (gülüyor) bu. Yani yakın zaman için hayalim İstanbul sözleşmesinin uygulanması olsun.